

Sygn. akt III CSK 249/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko Szpitalowi Powiatowemu [x] w M.

i W. G.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego Szpitala Powiatowego [x] w M. - Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji A. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej,**

**2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnienia prawnego dotyczącego potrzeby badania lekarskiego dla wydania opinii biegłego z zakresu medycyny oraz na oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Nie stanowi zagadnienia kwestia, czy na potrzeby konkretnej opinii biegłego z zakresu medycyny zawsze konieczne jest osobiste badanie poszkodowanego. Nie budzi wątpliwości, że wskazany problem jako niezwykle szczegółowy jest uzależniony od okoliczności konkretnej sprawy. W szczególności nie ma on jednak znaczenia w niniejszym postępowaniu, skoro jak ustaliły sądy pierwszej i drugiej instancji - skarżący jest już zdrowy i osobiste go badanie po ustaniu objawów chorobowych było pozbawione racjonalnych podstaw. Skarga nie może być także uznana za oczywiście uzasadnioną. Skarżący upatruje tej zasadności w rozmiarze cierpień, jakich doznał na skutek działania pozwanych. Tymczasem poza zarzutami dotyczącymi uchybień procesowych przy przeprowadzaniu postępowania dowodowego skarżący nie zakwestionował wysokości przyznanego mu zadośćuczynienia, skoro nie podniósł jako podstawy kasacyjnej naruszenia art. 445 § 1 k.c. Uniemożliwia do Sądowi Najwyższemu odniesienie się do kwestii wysokości przyznanego zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398 k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).

jw